

feil. Jeg har for mit eget Vedkommende, inden at jeg dog har kunnet gjøre nogen virkelig Beregning, søgt at danne mig en foreløbig Overfigt over, hvorledes jeg rent økonomisk vilde komme til at staa efter denne Lov, og efter mit Kendskab til de Kommuner, hvor jeg har Eiendomme, og gaaende ud fra, hvad jeg hidtil har betalt i kommunal Skat, tror jeg just ikke, at jeg økonomisk taget vil komme til at lide stort ved denne Lov; paa ingen Maade. Jeg tror, at hvis man vilde ommatriculere mine Skove og lægge Skat paa forskjellige andre Virksomheder, jeg har — Noget, som jeg vilde finde i og for sig retfærdigt — saa vilde jeg komme til at betale ganske andre Summer til de vedkommende Kommuner, end hvad der bliver Tale om efter nærværende Lov, som imidlertid efter min fulde Overbevisning — men maaske har jeg ikke været heldig i at gjøre min Tanke fuldstændig klar for de ærede Medlemmer — ikke er retfærdig. Jeg har endnu kun en Bemærkning at gjøre ligeoverfor de Forslag, der ere fremkomne fra forskjellige Sider om en progressiv Skat. Jeg skal i den Henseende erklære mig fuldstændig enig med en Udtalelse, vi hørte af den høitærede Finansminister under Finanslovens eller Tolblovens 1ste Behandling — jeg huffer ikke ret, ved hvilken af de to Veiligheder det var —, at den progressive Skat vil i sine Konsekvenser føre til Urimelighed, og førtes den ikke ud til sine Konsekvenser, maatte man kunne nøies med den synkende Skala, som Alle ere enige om at gaa ind paa, naar vi i Dvrigt skulle have en Indkomsskat.

Judenrigsministeren: Det kan selvfølgelig ikke være mit uventet, at der fra mange Sider bliver reist Indvendinger imod dette Lovforslag, thi det vil være Tilfældet ligeoverfor ethvert Lovforslag af noget større Betydning, og navnlig har jeg endnu aldrig set, at noget Skattelovforslag er blevet forelagt, uden at man paa mange Maader har søgt at underkjenne de Principer, som laa til Grund derfor. Jeg kan saa meget lettere finde mig i disse Indvendinger, som jeg er fuldkommen enig med den ærede Taler, der nu satte sig i, at denne Skattelov deler alle andre Skatteloves Skjæbne, nemlig den, at den ikke paa nogen Maade kan siges i alle Tilfælde at være retfærdig; det er imidlertid en Indvending, som ikke mere kan gjøres imod denne end imod mangfoldige andre Skattelove og navnlig ogsaa imod den Skattelovgivning, vi for nærværende Tid have. Som en Hovedindvending imod Lovforslaget har man anført, at det ikke har medoptaget Regler for en Formuesbeskatning, og de Herrer, som væsentlig have udtalt dette, have nærmere pointeret deres Mening derhen, at der helst burde være en Beskatning af Formue uafhængig af den anden Beskatning, altsaa at Formuen skulde gjøres til et særligt Skatteobjekt. Der har egentlig ikke for

mig foreligget nogen Opfordring til at gaa ind paa noget Saadant; for det Første fordi der aldrig i vor kommunale Lovgivning — og det vistnok med Rette — har været Spørgsmaal om at gjøre Formuen til en særlig Skattegenstand; dette ligger nemlig aldeles ikke i den almindelige Betegnelse af „Stat paa Formue og Veilighed“. Deri ligger høist, at man har gjort Formuen til et Moment ved Skattens Ansættelse, men der er neppe noget Menneke, som har tænkt paa at ville gaa til, hvad der rigtignok efter Udtalelser, her ere faldne, skulde være Tilfældet i enkelte Kjøbstæder, men hvad jeg dog foreløbig benægter, nemlig til en virkelig Formuesansættelse som Grundlag for den kommunale Skatteansættelse. Dernæst hviler den hele Fordring om en Formueskat paa en Krossætning, som jeg for mit Vedkommende aldeles ikke kan tiltræde, nemlig den, at Formuen i og for sig skulde være et overmaade godt Skatteobjekt. Ved hvad jeg nu skal tillade mig at sige, maa jeg bede ærede Medlemmer om at fastholde den Forskjel, der er imellem at gjøre Formuen til en Gjenstand for Veilighedsvis Beskatning og at gjøre den til Gjenstand for en aarlig tilbageværende Beskatning, der oven i Kjøbet skal være af den Beskaffenhed, at man ikke nøies med at beskatte Indtægten af Formuen, men endog vil beskaffe Formuens Substant. Jeg spørger: Er Tilstedeværelsen af Formue da i og for sig et usvigeligt Vidnesbyrd om Skatteevne? Jeg for mit Vedkommende svarer aldeles ubetinget: Nei. Naar de Herrer ville gaa til de meget store Formuer, eller i alt Fald til saadanne Formuer, som foruden at give Indehaverne Tilstrækkeligt til at leve af, ogsaa give dem et Overflud, vil jeg indrømme, at de ere et Vidnesbyrd om Skatteevne, men saaledes som Formuesforholdene ere hertillands, saaledes som Formuen her er fordelt i uange mindre Dele, anser jeg det for aldeles urimeligt at paastaa, at Tilstedeværelse af Formue i en særlig Grad er et Tegns paa Skatteevne. Det er overordentlig simpelt og let at paavise Eksempler herpaa, og jeg tvivler aldeles ikke om, at de allerfleste af de Herrer, som her ere tilstede, ville blandt deres Bekjendtskab kunne paavise Folk, som have en lille beskedent Kapital, der paa ingen mulig Maade vil være tilstrækkelig til at leve af; men jeg spørger da, om De finde det forvarligt og billigt, at man beskatter den Del af de Paagældendes Indtægt, som flyder af Formuen, omtrent dobbelt saa høit som den Indtægt, der flyder af personlig Virksomhed? Lad os f. Ex. tage en Mand, som har en Formue, der dog hertillands kan siges at være ikke saa ganske lille, nemlig 5000 Rd., og jeg sætter, at han har anbragt Pengene i kongelige Obligationer, hvorved han altsaa har en Indtægt af 200 Rd. om Aaret. Jeg spørger, om det er billigt ved en — jeg gjentager det — aarlig tilbageværende Beskatning at beskaffe en saadan Mand ligesaa høit som den Mand, der har en